

SMRTÍCÍ LÁSKA

DAGMAR GALAS

Dagmar Galas

SMRTÍCÍ LÁSKA

Copyright

Autorka: Dagmar Galas

Vydal: Martin Kolářček - E-knihy jedou
2016

ISBN:

978-80-7512-613-9 (ePub)

978-80-7512-614-6 (mobipocket)

978-80-7512-615-3 (pdf)

MOTTO

Důvěřuj svým schopnostem, nenech se deptat cizími názory a dokážeš i nemožné.

PROLOG

Jane Greenová byla dítětem štěstěny. Její rodiče ji milovali a podporovali v jejích aktivitách a zálibách. Tak jako se někomu pořád lepší smůla na paty, o ní by se dalo říct, že se na ty její paty lepší štěstí. Původně se měla stát učitelkou na základní škole, ale rozhodla se nějaký čas strávit v Evropě a zdokonalit se ve francouzštině a němčině. Jakmile se vrátila zpátky do Ameriky, změnila rozhodnutí. Namísto učitelky si zvolila profesi tlumočnice. Kdosi ze známých se zmínil, že by si mohla otevřít jazykovou školu. Když o tom tak přemýšlela, naznala, že to není vůbec špatný nápad. Mezitím zemřela v Richmondu její ovdovělá teta Ethel, která nezanechala žádné potomstvo. Její manžel sloužil v armádě jako vysoce postavený důstojník a teta s oblibou prohlašovala, že je ten její mužský pořád pryč, takže ani nemá čas na to, aby zplodil alespoň jednoho potomka. Pravda byla však taková, že měla nějaké zdravotní potíže a nedařilo se jí otěhotnět. Bavila se tedy tím, že neustále vylepšovala a rozšiřovala jejich idylický domeček, který v poslední vůli odkázala své jediné neteri Jane Greenové. Byl to jednoposchodový dům s dalším - zatím nezařízeným - podkrovním bytem, kolem jehož přední části se táhla dřevěná veranda s letním posezením a zezadu přiléhala až k prosklené stěně rozlehlá zahrada.

Jane se do domu nastěhovala a jakmile se zabydlela, rozhodila síť po Richmondu a našla si vhodné prostory, ve kterých si otevřela svoji jazykovou školu - výuka, tlumočení, překlady. Záhy na to ale sama nestačila, takže začala shánět další učitele. Jako první nastoupil Daniel Hart. Tento dvaatřicetiletý blondák sršel vtípem a žáci jeho hodiny milovali. Postupně přibýlo dalších pět

učitelů. Nikdo z nich ale neměl takové charisma jako on. A nikdo z nich se také zbytečně nezdržoval v kanceláři. Pouze Daniel. Jejich profesní vztah postupně přešel ve vztah přátelský, posléze milenecký, který vyústil ve stav manželský. Dalo by se říct, že tři roky všechno fungovalo na sto procent. Daniel byl pozorný manžel, avšak jakmile mu Jane nadhodila, že by si už konečně mohli pořídit nějakého toho potomka, aby nedopadli jako teta Ethel, začal se poněkud ošívat a odložil tuto záležitost na neurčito.

Jejich učitelka španělštiny, Maria Sanchezová, se měla co nevidět přestěhovat se svojí rodinou do Texasu, takže bylo nutné místo ní sehnat náhradu.

KAPITOLA 1

„Kolik odpovědí ti přišlo na ten inzerát?“ zeptal se Daniel.

„Celkem devět,“ Jane uchopila vytištěné životopisy do pravé ruky a palcem levačky je zběžně prolistovala.

„A vybrala sis někoho?“

„Sedm jich má pouze tu španělštinu, osmý ovládá také němčinu a ta, co si to poslala jako poslední, hovoří ještě italsky a chodí na kurzy japonštiny.“

„Pane jo,“ hvízdal obdivně. „Koho si z těch dvou pozveš?“

„Oba. Uvidím, který z nich mi bude sympatičtější.“

„Já osobně bych dal přednost té ženské - ta by pro nás mohla být do budoucna větším přínosem.“ Stoupl si za židli své ženy: „Ukaž,“ vzal si CV Emily Hamiltonové. „Jednoznačně; pozveme si tady tu Emily a podrobíme ji zatěžkávací zkoušce - vyšleme ji mezi žactvo. Co ty na to?“ zeptal se jen tak mimochodem, aniž by očekával nějakou odpověď a políbil Jane do vlasů. „Už toho nech. Pro dnešek padla a jedeme domů. Cestou se někde stavíme na večeři.“

„Já ani nemám hlad, je mi nějak těžko.“

„Už zase?“

„Hm,“ přikývla.

Emily Hamiltonová se dostavila na základě pozvání přesně v devět hodin. Do kanceláře vstoupila takřka éterická žena. Podle životopisu měla dvacet šest, ale vypadala na míň. Obarvená blondýnka, vlasy střižené nakrátko, vymodelované gelem do lehce střapatého účesu. Na sobě měla černé kozačky na jehlových podpatcích, rozhalený béžový plášť do půli lýtek a pod ním jemné černé punčochy, černou koženou minisukni, růžový svetřík do

věčka a kolem krku obtočený šátek se zvířecím motivem. Přes rameno si nesla zavěšenou malou černou kabelku.

Podala Jane svoji drobnou ruku, ale navzdory tomu měla pevný stisk. Kolem ní se vznášela slabá nevtíravá vůně, na obličejích se jí skvěl lehký, sotva znatelný makeup, takže vypadala téměř přirozeně. Všechno se na ní zdálo být dokonalé - po této stránce se jevila až neskutečnou.

„To je pan Hart,“ Jane ukázala na Daniela, který stál opodál a s úžasem hleděl na příchozí, která se nejistě podívala z jednoho na druhého.

„Můj manžel,“ dodala.

Ten jí nabídl židli, Jane jí položila několik dodatečných otázek, zevrubně ji seznámila s chodem školy a nakonec prohlásila, že teď bude muset odejít za jinými povinnostmi, takže ji svěří do rukou učitelky španělštiny, která už je ve třídě, a pana Harta. Jistě pochopí, že by rádi viděli, jak si povede ve vyučování. Současná učitelka jí bude nápomocna, pan Hart se do toho nebude nijak vměšovat, pouze tam bude fungovat jako „kontrolní orgán“, na základě čehož se rozhodnou, co bude dál.

Emily byla po zkušební hodině ze všech stran chválena - studenty, učitelkou, Danielem.

„Chtěla bych si ale pozvat ještě toho dalšího zájemce,“ prohlásila Jane, jakmile se vrátila z tlumočení a obdržela na uchazečku samé kladné ohlasy.

„Proč?“ zeptal se Daniel, „vždyť tady ta obstála na výbornou.“

„Pan Hart má pravdu,“ přidala se Maria Sanchezová, „zaujala na plné čáře - bez výjimky,“ což zdůraznila, „úplně všechny studenty. Vydrželi jí věnovat svoji pozornost celé vyučování, a přestože neměla vůbec žádný čas na přípravu, pronikla do té látky tak, jako bych to přednášela já, takže jsem jí do toho nemusela vůbec zasahovat a na konci hodiny jí zatleskali. Myslím si, paní Hartová, že neprohloupíte, pokud jí dáte přednost před ostatními. Je opravdu dobrá.“

„Dám tedy na váš úsudek - vyznáte se v lidech, tak snad udělám dobře,“ odpověděla Jane s povzdechem a pokrčila jedním ramenem.

KAPITOLA 2

„Slečno Hamiltonová, vy jste ještě tady?“ Daniel se na ni zahleděl od svého monitoru. „Myslel jsem si, že jste už odešla.“

„Kdybych odcházela, tak bych na vás určitě ťukla - odcházet bez rozloučení není mým zvykem. Řešila jsem ve třídě s jedním studentem něco ohledně výuky a pak jsme se trochu zapovídali. Docela jsem ztratila pojem o čase.“

„Je tedy všechno v pořádku? Vyřešila jste potřebné?“

„Ano, nemusíte si dělat starosti.“ Stále na sebe hleděli. „Paní Hartová zde již není?“ jen tak plácla, protože chtěla nějak přerušit nastalé ticho a zároveň neměla v úmyslu ještě opustit kancelář.

„Ne. Tlumočí nějaké obchodní jednání a pak pojede asi rovnou domů. Já tady potřebuji ještě vymyslet něco ohledně lednových krátkodobých kurzů. Jak je obecně známo, lidé si dávají na Nový rok různá předsevzetí, takže si někdo možná řekne, že se naučí - nebo se zdokonalí v cizím jazyku, ale protože se tomu třeba nemůže dlouhodobě věnovat, tak hledá krátkodobou intenzivní výuku; a s něčím takovým chceme právě přijít my.“

„Já vám s tím pomůžu.“

„Ne, to ne. To po vás nemohu chtít. Určitě máte na práci něco lepšího než sedět u počítače.“

„Proč ne? Na tom přece vůbec nic není. Já nikam nespěchám - na mne doma nikdo nečeká. A víte co? Říkejte mi Emily.“

Povstal: „Tak dobře, já jsem Daniel.“

Podali si ruce. Emily našpulila rty a očekávala polibek. Daniel se na ni váhavě díval, takže si stoupla na špičky a svými rty se přisála k jeho ústům. Sice to byl polibek krátký, ale náruživý, při kterém mu ještě stihla svým jazykem proniknout do úst. Viděla, že

je na rozpacích, tak se omluvila: „Promiňte. Teda promiň. Dokážu být děsně bezprostřední. Asi jsem to poněkud přehnala.“

„To je v pořádku,“ zvedl obě ruce a dlaněmi je natočil směrem k ní.

„Takže bychom se teď mohli zaměřit na ty kurzy,“ prohlásila s odzbrojujícím úsměvem.

„To budu rád. Vezmi si židli a posad' se vedle mne.“

Jane se rozhodla, že nepojede rovnou domů, ale vyzvedne Daniela ve škole, někde se staví na jídle - dneska se cítí lépe - a při té příležitosti se mu svěřít.

Otevřela dveře u kanceláře - být hlučná nepatřilo k jejím zvyklostem, ale i kdyby tam vtrhla jako vichřice, ti dva by ji stejně asi neslyšeli. Zůstala stát mezi zárubněmi s rukou na klíče a dívala se na ně.

Emily stála nad Danielem - jednou rukou se opírala o opěradlo jeho kolečkové židle a tou druhou o desku stolu. Byla v předklonu, takže se mohla dotýkat řadrem jeho ramene - to ale z pohledu Jane nebylo poznat. Dneska měla na sobě černé kalhoty se širokými nohavicemi ve stylu Marlene Dietrich a světlík pudrové barvy s lodičkovým výstřihem. Spíš to ale vypadalo na výstřih lodní - kdyby se tento výraz používal. Jane vytanul na myslí Titanik - velký výstřih - velká loď. Jedno rameno měla úplně holé a druhé bylo zakryté pouze z poloviny. Nebylo vidět žádná ramínka, takže je možné, že pod tím ani neměla podprsenku.

Jane se rozhodovala, co má udělat; zda si decentně odkašlat, nebo třísknout dveřmi.

Učinila obojí. Odkašlala si a rázně zavřela. Oba sebou trhli a Emily se postavila do pozoru. „Promiňte, dáváme s panem Hartem do kupy ty novoroční kurzy.“

„Fajn, já to s ním už dodělám. Můžete jít domů, slečno Hamiltonová.“

Daniel cítil ve vzduchu napětí, ale nijak to nekomentoval.

Jane přehodnotila svoje plány - naznala, že pro dnešek nemá ani v nejmenším chuť se s něčím svěřovat, takže pojedou rovnou domů. A nebudou se nikde stavovat.

KAPITOLA 3

Dneska dopoledne Jane ještě tlumočila obchodní jednání společnosti, pro kterou pracovala již včera. Na zpáteční cestě do jazykovky se stavila v bistru Amy Smithové,

které se nachází ve stejné ulici. Dala si lehký oběd a předběžně si u ní domluvila občerstvení na vánoční akci, kterou měla v úmyslu zorganizovat pro svoje zaměstnance.

Daniel seděl za počítačem, Emily stála asi metr od něj a usrkávala horký čaj - zatímco on ho měl postavený na stole vedle hromádky knih.

„Dáte si s námi čaj?“ zeptala se Danielovy ženy, jakmile vešla do kanceláře.

„Ne, díky.“ Jane se posadila ke svému stolu. Jak že se to zeptala? Dáte si s námi čaj? To vyznělo jako by patřili oni dva k sobě a já se mezi ně vetřela. Jane měla položenou kabelku na klíně - sotva znatelně zakroutila nevěřičně hlavou, kabelku si přitáhla blíž k tělu a začala se v ní přehrabovat. Následně otevřela zásuvku a předstírala, že v ní něco hledá. Když už jí připadalo, že se v ní vrtá příliš dlouho, otočila se a podívala se na Emily. Ta upíjela čaj a pozorovala ji. „Slečno Hamiltonová, myslím, že máte nejvyšší čas jít se připravit na vyučování.“

Emily trvalo několik vteřin, než jí došlo, že by měla opustit kancelář. „Ano, jistě, promiňte.“

„Tos nemusela! Ona přece...“

„Jak nemusela,“ skočila mu do řeči, „učitelé mají pro sebe vyhrazenou místnost, ať ji tedy používá! Instrukce dostala, tak mi

není jasné, proč tady zase stepuje. To by si nikdo z těch ostatních vyučujících nedovolil!“

„Jane, jsi poslední dobou neustále podrážděná. Zajímalo by mne, co se s tebou děje. Měla bys jít k doktorovi. A vůbec - kdy jsi byla naposled na preventivní prohlídce?“

„Danieli, neplet' do toho doktory - to nemá s prevencí nic společného a jde o úplně něco jiného.“

„Tak mi to laskavě vysvětli! Nechápu tvé chování.“

„Nechme toho - nechci se s tebou hádat.“

Daniel na ni chvíli hleděl, pak pokrčil uraženě rameny, oznámil jí, že má dneska ještě nějaké pochůzky - ať na něho nečeká, přijede rovnou domů.

Jane si nechala otevřené dveře do chodby a čekala až Emily skončí dvouhodinovka.

Jakmile procházela kolem, zavolala na ni: „Můžete na chvíli, slečno Hamiltonová?“ a aniž by vyčkala na odpověď jestli může nebo ne, rázně pokračovala: „Pojďte se posadit, prosím. Potřebuji s vámi něco probrat.“

Emily cítila, že je Hartová pěkně nabroušená a tušila, že se do ní pustí - i když nevěděla proč - nebyla si vědoma toho, že by něco provedla.

„Podívejte, slečno, byla jste seznámena s chodem školy a obdržela jste instrukce, tak se jich, prosím, držte a nevměšujte se do našich interních záležitostí. Některé věci se týkají výhradně nás majitelů - vy o nich nerozhodujete a musíte se jim přizpůsobit.“

„Moc se omlouvám, paní Hartová - neměla jsem v úmyslu vám do něčeho strkat nos. Jsem velice ráda, že jsem to místo získala. Pan Hart se zmínil, že jste poslední dobou dost podrážděná, že se to začíná projevovat i na vaší práci, tak jsem mu nabídla svoji pomoc. Promiňte, ale vůbec o nic nešlo, nic jsem tím nemyslela.“

„Nevím proč o mně šíří manžel takové zvěsti - byla to jenom chvilková indispozice. Jste také žena, takže určitě víte, o čem je řeč. Vy jste náš zaměstnanec, jste pouze učitelka - to bez urážky, takže vám nepřísluší do ničeho zasahovat.“

KAPITOLA 4

Emily se cestou domů rozhodla, že zavolá Danielovi. Hezky zatepla. Takhle s ní nebude nikdo zacházet - ani jeho žena. Uvědomila si však, že má pouze telefon do kanceláře. To by ale neměl být problém.

Jakmile se ocitla ve svém bytě, spustila počítač a na stránkách školy Jane Hartové si našla spojení na Daniela.

„Danieli, musím s tebou mluvit. Já... víš...“

„Co se děje, Emily?“

„Danieli, tvoje žena...“

„Co je s mojí ženou?!“

„Ona na mne křičela.“

„Proč? Co se stalo?“

„To nejde po telefonu. Mohl bys ke mně přijet?“ zavzlykala.

„Jistě. Když je to nezbytné..., ale musíš mi vysvětlit, kde bydlíš.“

Daniel zastavil za necelých dvacet minut před bytovým domem, ve kterém Emily žila. Vchodové dveře mu odemkla bzučákem a zdviž ho vyvezla do jedenáctého patra. Přišla mu otevřít v župánku z nějaké lesklé látky, v ruce žmoulala papírový kapesníček a pod levým okem měla černou šmouhu - pravděpodobně si rozmazala řasenku, jak brečela.

„Bože, Danieli, jsem tak ráda, že jsi přijel. Bylo to hrozné. Ještě stále se uvnitř třesu.“

„Tak co se stalo?“

„Tvoje žena na mne strašně křičela.“

„Tos říkala. Ale proč?“

„Já nevím. Nic jsem jí neudělala,“ pokrčila rameny.

„Co ti řekla?“

„Křičela, abych přišla okamžitě do kanceláře.“

„Emily, to mi ale k Jane nesedí. Když se naštve, tak maximálně práskne dveřmi a nemluví se mnou.“

„Možná se tak chová pouze k tobě - ty mi ale asi nevěříš, že?“

Pokrčil rameny. „Co tam tedy mezi vámi vlastně proběhlo?“

„Po vyučování jsem zůstala sama ve třídě a kontrolovala lavice, jestli tam někdo něco nezapomněl. Když jsem vyšla na chodbu, stála tvoje žena mezi dveřmi kanceláře a přikázala mi, abych šla za ní. Jakmile jsem vstoupila dovnitř, práskla dveřmi - jak jsi řekl - a začala křičet, že se nemám plést do věcí, po kterých mi nic není, že za to nejsem placená,“ zavzlykala a otřela si nos, „že jsem jen obyčejná učitelka, tak ať se hledím přizpůsobit, že bych tam taky nemusela zůstat, protože jsou i jiní uchazeči. Snažila jsem se jí omluvit - i když nevím za co, ale vůbec mne nepustila ke slovu. Mám prý dřepět na zadku v místnosti, která je k tomu určená, že mi to říkala už na začátku. Danieli...“

Přistoupila k němu, čelem se opřela o jeho hrudník a rukama ho vzala kolem krku.

„Ale Emily...“ opatrně jí položil dlaně na záda a jednou rukou jí po nich začal konejšivě přejíždět. „Ona to tak určitě nemyslela. Poslední dobou co chvíli vyjede i na mne. Říkal jsem ti přece, že je nějaká mimo - asi bych ji měl donutit, aby navštívila doktora.“

Začala se jí chvět ramena a opět zavzlykala.

Daniel ji uchopil za bradu a pozvedl její hlavu. „Emily, nesmíš si to tak brát.“ Stále měl ukazováček pod její bradou a palcem se zlehka dotýkal jejích rtů. Díval se jí do lesknoucích se očí a zdálo se mu, že v nich zahlédl slzy.

„Danieli, potřebuju tě,“ zašeptala a pažemi, kterými ho držela okolo krku, si ho začala přitahovat.

Vzepřel se tomu.

„Moc tě potřebuju,“ opět zašeptala.

„Emily, opravdu to chceš? Seš si tím naprosto jistá?“ napodobil její šepot a upřeně jí hleděl do očí.

„Ano,“ vydechla pootevřenými rty a prsty se mu zabořila do vlasů.

Sehnul se k ní a jejich ústa se spojila ve vlažný polibek, který se začal s jejich narůstající touhou prohlubovat. Ruce jí položil na hýždě a přitáhl si ji těsně k sobě. Vzájemně se dotýkali svými boky i stehny a Emily ucítila jeho sílící erekci. Na chvíli vyprostila svá ústa a trhaně vzdechla: „Sundej si to a pojď se mnou.“ Pomohla mu svléknout sako, které dopadlo na podlahu. Uchopila jeho ruku a vedla ho do ložnice. Tam se proti němu postavila, vysoukala mu košili z kalhot, porozepínala jeden knoflíček za druhým a pak mu přejížděla dlaněmi po hrudi, načež mu ji svlékla a uvolnila pásek u kalhot.

Daniel rozvázal pásek jejího župánku a rozevřel ho. Nic pod ním neměla. Stáhl jí ho z ramen a klouzavá látka sjela po holém těle k jejím chodidlům. Vzal do dlaně její drobná ňadra a sevřel bradavky, až zavzdychala a se zavřenýma očima zvrátila hlavu dozadu. Hladil ji po břiše, po vnitřní straně stehen, palcem několikrát obkroužil pupík.

„Ach, Danieli,“ lapala po dechu, „to se nedá vydržet,“ začala mu nehty do paží.

Vysoukal se z kalhot a Emily s ním manévrovala k posteli, na kterou se ochotně položil. Obkročmo se na něj posadila a posévala jeho hrud' drobnými polibky. Uchopila obě Danielovy paže, zvedla mu je nad hlavu, kde se jejich prsty propletly. Spojila své rty s jeho a jazykem mu propátrávala ústa. Vzápětí sáhla pod polštář a na jedno Danielovo zápěstí zaklapla pouta, zatímco druhý jejich konec byl připevněný k pelesti kovové postele.

„Emily, co to děláš?!“ začal s pouty cukat, snaže se jich zbavit.

„Neboj, je to jenom hra,“ zašeptala a znovu ho začala zasypávat drobnými polibky. Zastavila se u jeho bradavek a přejížděla po nich jazykem. Chodidly ho přinutila nechat nohy u sebe. Klečela nad ním, svým klínem se dotýkala jeho mužství a pozvolna po něm klouzala.

Daniel pozoroval její vzrušení a nechal se unášet jejími pohyby. Měla zakloněnou hlavu, zavřené oči, špičkou jazyka si přejížděla po zubech, dlaněmi hladila svá ňadra se ztvrdlými bradavkami. Její hebké tělo bylo bez jediného chloupku - pouze nad pahorkem měla ponechaný úzký proužek.

Sevřela ho svýma nohama, prohnula se v zádech a z hrdla se jí draly hlasité vzdechy vycházející z počínající extáze - i jemu se zrychlil dech s blížící se rozkoší - načež dopadla na Daniela, který vyvrcholil téměř současně s ní.

„Takový sex doma nemáš, co?“ zvedla k němu hlavu.

Chvíli se na sebe dívali a pak neochotně zavrtěl hlavou. „V posledních dnech jsem ani žádný neměl. Předtím to šlo, ale když o tom tak přemýšlím, začalo to postupně nějak uvadat.“

„Hm.“

„Emily, sundej mi to,“ zacloumal s pouty. „Už musím jet.“

„To je ale škoda - nemohli bychom si dát ještě jedno docela malinkatý a rychlý opáčko? Bylo to naprosto úžasné“ - vtiskla mu polibek na hrud’.

„Ne, dneska už to nepřichází v úvahu.“

„To tedy znamená, že to přichází v úvahu někdy příště? Aspoň to z té tvé odpovědi tak vyznělo.“

Nic neříkal, jen se na ni díval.

„Mlčení je taky souhlas, to jistě víš,“ a natáhla se do nočního stolku pro klíčky.

„A proč ta pouta?“ zeptal se jí jakmile mu je uvolnila.

Pokrčila rameny. „Asi proto, že jsem mnohem víc vzrušená.“

Když se Daniel vrátil konečně domů, seděla Jane v obývacím pokoji na pohovce se zády podloženými několika polštáři a četla si. Vzal si z lednice plechovku s pivem, která při otevření zasyčela, a zhluboka se napil. Opřel se o kuchyňskou linku a otevřenými dvoukřídlými dveřmi ji hodnou chvíli zasmušile pozoroval.

„Jane, můžeš mi říct, proč jsi na Emily hulákala a třískala u toho dveřmi?“

Zvedla k němu oči - jejich nevraživé pohledy se střetly. „Takže slečna dokonalá žalovala, jestli se nemýlím.“

„Jane, takhle se k lidem nemůžeš chovat.“

„Tak aby bylo jasno: na nikoho jsem nehulákala a žádnými dveřmi jsem u toho netřískala. Pouze jsem jí rázněji zopakovala pravidla naší školy, aby si uvědomila, že ona je u nás zaměstnaná, ale neřídí to tam.“

„Kdyby to nebyla pravda, tak by o tom asi nemluvila - byla z toho celá špatná. Měla by sis dávat pozor na to, co říkáš a hlavně jakým způsobem to říkáš!“

„Tím jsi teď chtěl naznačit, žeš jí těch několik hodin, cos byl nezvěstný, utěšoval, ano?“

„Ano - byla z toho tak zoufalá, že potřebovala něčí pomoc, aby na to nebyla sama.“

„Takže ty věříš mnohem víc cizí holce, než vlastní ženě?“

Pokrčil rameny a vyprázdnil plechovku.

„Udělala jsem chybu, že jsem ji přijala,“ zvedla se a z pokoje odešla.

Emily si lebedila ve vaně plné pěny. Milovala sex, ale nesnášela jeho pach, který po něm ulpíval na těle.

Usmála se. Hned napoprvé se jí ho podařilo utáhnout na vařené nudli. Očekávala, že s ním bude mít mnohem větší práci, že se tomu bude bránit, protože jí připadal jako „pan zásadový“, ale šlo to s ním jako po másle. Bude jí stačit, když na něho použije čas od času lehký emocionální nátlak, občas ho „pošimrá na šlapce“ a bude ho mít omotaného kolem prstu.

KAPITOLA 5

Jane naznala, že by měla kontaktovat Kevina Paulsona - toho, kterého si chtěla pozvat původně. Sice už všem napsala, že je místo obsazené, ale nějak to s ním skoulí a navrhne mu pro jistotu schůzku mimo budovu školy.

Sešla se s ním v bistru u Amy Smithové. Byl to sympaták, vůbec se necítil nějak dotčený tím, že byl prvně odmítnutý a teď za ním přichází Jane Hartová s prosíkem. Spíše naopak, byl velice potěšen, ale mohl by pravděpodobně nastoupit až začátkem února. Když totiž toto místo nezískal, přijal alespoň zástup za nemoc, za což jim byl vděčný, takže by je teď nechtěl zklamat a způsobit jim potíže. Dotyčný, kterého zastupuje, podstoupil operaci, po které by měla asi do poloviny ledna probíhat rekonvalescence - tudíž by bylo asi jistější ponechat nástup až od toho února - což Jane schvalovala a kývla na to.

Po schůzce s Kevinem Paulsonem se Jane vrátila do kanceláře. Urychleně vyřídila nějakou korespondenci a pak si otevřela elektronický diář, protože si potřebovala ověřit počátek dnešního tlumočení pro jednu francouzskou kosmetickou firmu. Nebyla si jistá, zda je začátek ve dvě nebo ve tři. Ke svému zděšení ale zjistila, že na dnešní odpoledne nemá v diáři žádný záznam. Horlivě ve svých poznámkách listovala, ale žádnou kosmetickou firmu nenašla.

Daniel, který se právě vrátil ze své hodiny, odložil knihy na stůl a zeptal se: „Jane, co se děje? Připadáš mi nějaká vyplašená.“
„Nebyl jsi náhodou v mém diáři?“

„Ne. A co bych tam taky, prosím tě, dělal? Jsou to přece tvoje akce.“

„Jedna z nich se mi právě ztratila.“

„Jak se ti mohla ztratit?“

„Nevím. Prostě ji tady nemám.“

„Pokud sis ji zaznamenala, tak ji tam máš, pokud nezaznamenala, tak ji tam samozřejmě mít nemůžeš.“

„Nesnaž se mi tady namlouvat takové blbosti. Víš moc dobře, že se mi něco takového ještě nestalo. Nemám tady ani kontakt na tu pořadatelku, abych jí mohla zavolat. Úplně všechno mám pryč.“

Daniel si zhluboka povzdechl: „Jane, všechno je jednou poprvé.“

Neodpověděla mu na to. Usilovně přemýšlela. Pravděpodobně to bylo v hotelu Jefferson na Franklinově ulici. Ted' si ale není ani jistá tím místem. Poslední dobou měla vícero takových akcí, které se konaly v různých hotelech, a splynulo jí to. Zajede tam a uvidí - buď to se treffi, anebo ne.

Vzala si věci a oznámila Danielovi, že odchází. Když přišla na parkoviště, připadalo jí, že je předeek jejího auta tak nějak nakloněný na jednu stranu. Obešla tedy vůz a zjistila, že je pravá přední pneumatika úplně prázdná. „To je další dobrá zpráva,“ pronesla nahlas, vrátila se zpátky a požádala Daniela o zapůjčení jeho auta.

Ten okamžitě vyletěl: „A jak se asi dostanu domů?!“

„Cestou zavolám do servisu Nickovi, aby to přišel opravit, nebo někoho poslal,“ a položila svoje klíčky před Daniela.

Mechanik byl velice ochotný - slíbil, že okamžitě vyrazí, dá vůz do pořádku a také slíbil, že jakmile to opraví, pošle Jane SMSku.

Carol Marshallová chodila v předsálí velké zasedačky jako lev v kleci, zapalovala si jednu cigaretu za druhou a neustále kontrolovala hodiny. Posléze se rozhodla, že už déle nebude na nic

čekat - vzala mobil a vytřukala číslo majitelky jazykové školy Jane Hartové.

„Paní Hartová, vy jste na nás zřejmě zapomněla,“ pronesla odměřeně do telefonu. „Byly jsme spolu přece domluvené, že dorazíte i na tu neoficiální část, takže by mne zajímalo, nakolik jste schopna dodržet své slovo.“

Jane se omluvila s tím, že měla problém s autem, ale už je na cestě. Jen by se chtěla ujistit, že jednání bude probíhat v hotelu Jefferson.

„Zajisté, paní Hartová. Hotel Jefferson, Franklinova ulice sto jedna.“ Vztekle zaklapla mobil a se sevřenými rty pohodila hlavou. Ta ženská je snad opilá, nebo něčím sjetá. Už nikdy víc Jane Hartová.

I přes počáteční napětí mezi Jane a organizátorkou se akce s menším zpožděním hladce rozběhla. Asi hodinu po jejím začátku jí pípá SMS zpráva: Auto máte opravené. Chyběla pouze čepička a byl povolený ventilek. Nick

Když vstoupil Daniel do ložnice, seděla Jane na posteli a roztírala si v dlaních krém.

„Můžeš mi říct, cos s tím autem vyváděla? Připadal jsem si před tím klukem jako ten největší blbec. Kdyby ses zmínila, že jsi ty pneumatiky dopumpovávala, tak by mě to určitě napadlo. Nebo bych ti to udělal já, když to nezvládneš. Stačilo říct.“

„Na ta kola jsem vůbec nesahala! Musel mi to někdo udělat naschvál.“

„Prosím tě. Někdo ti vypustil kolo, někdo ti vymazal záznam... Nemyslíš, že už to poněkud přeháníš? Jsi roztržitá a děláš chyby. Nic jiného v tom nevidím,“ rozhodil rukama a posadil se na svoji polovinu postele.

Po chvíli se k ní natočil: „Poslyš, co kdybychom zkusili pořádat také kurzy třeba někde na horách nebo u vody? Emily říkala, že

taková čtrnáctidenní intenzivka by docela určitě zaujala..." Až pozdě si uvědomil, že asi nebylo dobré vyslovit její jméno.

„Emily, Emily,“ - Jane neslyšně pohybovala rty. „Danieli, uvědom si, že nejsme cestovka. Kurzy, které pořádáme, takhle vyhovují mně i studentům. A krom toho jsem tě chtěla požádat, abys veškerou španělštinu posunul až na začátek února.“

„Proč proboha?! Ty kurzy už jsou vypsané. Dokonce už tam máme nějaké zájemce.“

„Prostě to na webu změníš a já je obvolám, jestli jejich zájem ještě trvá.“

„A jaký máš pro ten svůj chytrý nápad důvod?“

„Slečna Hamiltonová u nás k poslednímu prosinci končí. Vší máš si: říkám k poslednímu - ne před vánočními prázdninami. Ten další uchazeč bude moci nastoupit až začátkem února.“

„Jane, já začínám mít dojem, že jsi fakt na hlavu. Mezi studenty je velice oblíbená a je pro nás mnohem větším přínosem než byla Maria Sanchezová.“

„Především je oblíbená mezi mužskou částí studenstva, protože je o víc jak polovinu mladší než paní Sanchezová a nosí třetinové sukně.“

„Ty se mi snad zdáš! Žárlíš na ni proto, že nosí krátké sukně, nebo že je kreativní, oblíbená, žádoucí, má přehled...?“

„Myslíš také na něco jiného než na ni? Vede mne to k domněnce, že s ní něco máš.“

„Jane, s tebou se to nedá poslední dobou vydržet. Jsi nepříjemná, roztržitá, zmatkuješ a své karamboly se snažíš házet na druhé. Můžeš mi říct proč to děláš? Neměla bys vyhledat odbornou pomoc?“

„Danieli, ty si nevidíš ani na špičku nosu. Copak necítíš, že ona mezi nás dva vráží klín? Začni proboha myslet normální hlavou a ne tou od kolen výš.“